

SARAH SPRINZ

NÁHLÁ

Nekonečný pád:

PROMĚNA

ROMÁN

NÁHLÁ *Nekonečný pád:* PROMĚNA

VAROVÁNÍ

Milí čtenáři,

některé pasáže této knihy ve vás mohou vyvolat nepříjemné pocity.

Jedná se o (nenápadný) sexismus, sexuální obtěžování, zneužití moci, stavy úzkosti a paniky, panické ataky, smrt, ztrátu a smutek, poruchy příjmu potravy (anorexii), zneužívání léků, závislost a návykové chování.

Čtete tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte. Pokud budete mít s těmito (nebo jinými) tématy problém, můžete nepřetržitě využít níže uvedené bezplatné a anonymní telefonní linky.

116 123 <http://linkapsychickepomoci.cz/>

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.

Vaše Sarah

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Anna Nováková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6944-5 (pdf)

SARAH SPRINZ

NÁHLÁ *Nekonečný pád:* PROMĚNA

přeložila Anna Nováková

*Pro ty, kteří ten nejtěžší krok
už učinili.*

*I pro všechny, kteří se na něj
právě připravují.*

PLAYLIST

the man – taylor swift
norman fucking rockwell – lana del rey
written all over your face – louis tomlinson
emails i can't send – sabrina carpenter
nobody gets me – sza
icu – phoebe bridgers
looking for america – lana del rey
the archer – taylor swift
i just want a lover – noah cyrus
nda – billie eilish
is there someone else? – the weeknd
lips on you – maroon 5
i don't wanna live forever – zayn & taylor swift
wildest dreams (taylor's version) – taylor swift
west coast – lana del rey
safe from heartbreak (if you never fall in love) – wolf alice
this is what the drugs are for – gracie abrams
can't pretend – tom odell
london is lonely – holly humberstone
you're on your own, kid – taylor swift
difficult – gracie abrams
london boy – taylor swift
about you – the 1975
i can see you (taylor's version) (from the vault) – taylor swift

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchajte se

NEW YORK CITY

Met Gala

„NO TAK TO Klaplo úplně bez problémů, ne?“ prohodil Ruben Belton ve chvíli, kdy Aven a Hayese prováděli kolem mramorových sloupů do křídla muzea, kam měli přístup už jen ti, co byli pozvaní na galavečer. Tam, v proskleném sále vedle *Chrámu Dendur*, se konal veřejnosti nepřístupný oficiální raut. To však neznamenal jen to, že tam ti dva budou bez novinářů, ale taky to, že tam budou bez ochranky, asistentů i svých manažerů.

„Jo, parádně,“ ucedila jsem a vydala se za asistentem, který nám měl ukázat cestu do jižního křídla. Tam se nacházely prostory vyhrazené pro členy týmů, kde se dalo i převléct. Tenhle koncept mě vytácel a nebylo mi po chuti, že nechávám Aven samotnou. Představovalo to pro ni velkou zátěž, zvlášť s přihlédnutím k tomu, co se jí v New Yorku stalo minulý rok. Jen co Aven s Hayesem po boku sešla z červeného koberce a já jsem přilepená k telefonu čekala na první fotky v tisku, vypadala, že jen taktak zadržuje slzy.

„Fajn,“ řekl Ruben, jakmile stylingový tým odložil obaly na šaty, věci na líčení a my se vydali zpátky do foyer. „Co je teď v plánu?“

„Jak v plánu?“ otázala jsem se a podívala se na mobil.

„Pojedeme zpátky do hotelu, nebo počkáme někde poblíž?“

V tu chvíli jsem zvedla hlavu.

„My teda nikam nejedeme,“ opáčila jsem.

„Vždyť to tu nejspíš potrvá ještě několik hodin.“

„Ne, vážně? V téhle práci se holt brzo domů nedostanete.“

„No, nepovídejte.“ Rozhlédl se kolem a zastrčil ruce do kapes svých černých oblekových kalhot. Dráždilo mě, jak mu to dnes večer sekne. A ještě mnohem víc mě dráždilo, že jsem si něčeho takového vůbec všimla.

„Ale pokud se chcete zdejchnout, tak jen do toho,“ navázala jsem. „Já jsem každopádně Aven slíbila, že tu zůstanu, kdyby se náhodou něco seběhlo a ona mě potřebovala.“

Ruben si mě změřil s tím arogantním výrazem ve tváři, který mě akorát rozčiloval. „Učiněná hrdinka.“

„Nepřijde mi jako hrdinství, že беру svoji práci vážně,“ prohlásila jsem. „Je to...“

„Naprostý základ,“ dokončil větu za mě. „Paní Trianová, za chvíli už budu znát všechny vaše průpovědky z paměti. Nestanou se z nás díky tomu přátelé?“

„Nestane se z nás vůbec nic. Já se prostě obávám o Aveninu bezpečnost, takže tady zůstanu.“

Rubenu Beltonovi se vyzývavě blýsklo v očích. „Chápu. Teď, když už jste mi to takhle osvětlila, můžu konečně začít brát svoji práci vážně, že?“

Vrhla jsem na něj varovný pohled. „To byste taky měl.“

„A protože jsem tak kolegiální, budu vám dělat společnost, zatímco vy se budete věnovat svojí práci tak svědomitě, jak bych to já nikdy nedokázal.“

„Rozpoznání problému je prvním krokem ke zlepšení,“ zavrčela jsem a kradmo se podívala k širokým kamenným schodům, které vedly na balkon, táhnoucí se kolem dokola celé vstupní haly. „Budu čekat tady nahoře, abych měla přehled o situaci. Co budete dělat vy, to je vaše věc.“

„Vydám se nenápadně za vámi,“ prohlásil poté, co pohledem přelétl velkou vstupní síň, kde se to jen hemžilo lidmi.

„Co víc si jen přát,“ zamumlala jsem s notnou dávkou ironie.

„No, já si myslím.“

Vystoupila jsem na první schod a Ruben Belton se nerozpakoval mi nabídnout rámě, jako bych snad nebyla schopná ty schody ve svých botách zdolat. Jenže jsem měla vážně docela vysoké podpatky

a hladké mramorové stupně byly dost prošlapané. Na kratičký okamžik jsem se zapotácěla, zábradlí bylo bohužel příliš daleko, a tak jsem se chytila jeho paže. Když před chvílí Aven s Hayesem na schodech potažených červeným kobercem pózovali před kamerami, přišlo mi tohle jejich gesto pozorné a laskavé, ale teď mi zaváňelo jen ponížením. Dělily nás dvě vrstvy látky, Rubenovo zpropadené sako a bílá košile, beztak ušitá na míru, pod níž jsem cítila svaly na jeho předloktí. Dlaň mě ale svrběla, jako bych se spálila. Jakmile jsme došli nahoru, okamžitě jsem ho pustila.

„Prosím, rádo se stalo, to ani nestojí za řeč, paní Trianová.“ Spustil ruku a vydal se za mnou. Na zlobný pohled, kterým jsem po něm šlehla, zareagoval jen protočením panenek, ale zacukaly mu koutky. Jak já ho nenáviděla.

„Já jsem vaši pomoc nepotřebovala,“ odvětila jsem upjatě.

„Jistě, vždyť já vím. Určitě byste ty schody v těch vražedných botách zdolala půvabně jako víla. Ale přesto jsem to radši pojistil, aby Aven nenašla svoji manažerku se zlomenou nohou, až odtamtud vyjde.“

„Odkdy jste tak hrozně pozorný?“ zajímala jsem se.

„To já odjakživa.“ Pokrčil rameny. „Jen jste si toho nikdy nevšimla, protože jste se nade mnou pořád jen ošklíbala.“

„Tím to asi bude.“

„Víte, o kolik produktivnější by naše spolupráce byla, kdybyste s tím už přestala?“ Proč už to prostě nenechá být?

Změřila jsem si ho. „Pane Beltone, na to jsou vždycky potřeba dva, nemyslíte?“

„Vždyť přitom tvoříme tak skvělý tým.“ Povzdechl si a loupnul po mě pohledem. „Hezky v klidu, flexibilně a spontánně. Tím myslím hlavně vás.“

Zasmála jsem se. „Na můj vkus je toho klidu až moc.“

„Měla jste někdy domácího mazlíčka?“

„Prosím?“ Jeho otázka mě dost zaskočila.

„Tak měla? No, odpovězte.“

„Ne,“ odvětila jsem. „A nechápu, proč by na tom mělo záležet.“

„Naučilo by vás to, že tohle neustálé podvědomé napětí se přenáší i na vaše ovečky. Možná by byla Aven dneska v lepší náladě, kdybyste cítila, že máte všechno pod kontrolou.“

„Ale já mám všechno pod kontrolou,“ vyjela jsem.

„Pak je všechno v nejlepším pořádku,“ ušklíbl se.

„Bože, já z vás zešílím.“ Odvrátila jsem se. „Já se ani nedivím, že s vámi skoro nikdo v branži nevyhází.“

Neodpověděl hned. „Pokud vím, tak jste jediná, kdo se mnou má takový problém.“ Zůstal stát u zdi, zatímco já jsem přešla k balustrádě, abych se mrkla dolů. Změt hlasů a smíchu návštěvníků se odrážela od vysokých mramorových zdí.

„Hm, já bych ještě o pár lidech věděla,“ pronesla jsem, aniž bych se na něj podívala. „Nemám ale zájem poštvát svoje kolegy proti sobě navzájem. Což je pro vás možná těžké pochopit.“

Když jsem se pak přece jen koukla jeho směrem, v očích se mu varovně zablýsklo. „Jestli mi chcete něco říct, tak jen do toho.“

„Myslím, že víte, o čem mluvím.“ Ponuře se zasmál. Tím se mi jen potvrdilo, že si je vědom pověsti, která ho předchází. „Nebo existuje nějaký jiný důvod, proč se tady nahoře schováváte?“

„To vy jste přece chtěla jít sem nahoru.“

„To je pravda. Vy byste se ze všeho nejraději asi úplně vypařil. Obáváte se setkání s kolegyněmi a kolegy, se kterými jste si to rozházela? Celkem odůvodněný strach, jestli chcete znát můj názor.“

„Naštěstí jsem se na něj neptal.“ Poupravil si uzel na kravatě a nehnul ani brvou. „Ale předpokládejme, že by mě zajímal: S kým kromě vás jsem si to údajně rozházela?“

„Já vám nevím.“ Znovu jsem se na něj otočila. „Možná se všemi, kterým jste přetáhl klientelu?“

Pobavená rýha kolem jeho úst rázem zmizela. „Co vy o tom víte?“ Už před nějakou dobou jsem si všimla, že při tomhle tématu pro něj přestává legrace. Tak to jsme byli dva.

„Vlastně moc ne, máte pravdu,“ pronesla jsem ledově. „Já jsem koneckonců ještě nikdy nikomu klienta nepřebírala. Ke mně chodí sami od sebe.“

Ucítila jsem na sobě jeho pohled, tak těžký a neprostupný. „Nepovídejte.“

„Ano, to je totiž výhoda, když má člověk charakter,“ pokračovala jsem, protože mi přišlo lepší dál mluvit než na sebe jen nechat takhle zírat. „Ale ten vy nepotřebujete, že? K tomu, abyste dostal, co chcete, vám naprosto stačí vaše příjmení.“

V tu chvíli podrážděně zasténal. „Vy jste vážně jako zaseklá gramodeska, řekl vám to už někdy někdo?“

Rozhodla jsem se, že budu jeho slova ignorovat. „A jen díky němu jste pro Hayese získal ten penthouse ve *Fairmontu*, nemám pravdu?“

„Záleží na tom?“

„To teda záleží. Po telefonu mi výslovně sdělili, že už není k mání. Několik týdnů před tím, než vůbec Hayese do role obsadili.“

„No, tak mně sdělili něco jiného. Mám se vám teď kvůli tomu omlouvat?“

„Slušelo by se to. Ale ne každý má to štěstí, že se může vytasit se svým příjmením, když chce něčeho dosáhnout.“

„To s tím nemělo nic společného.“

„Rubene, já nejsem padlá na hlavu,“ uklouzlo mi.

Zachmuřil se, na obličej mu dopadalo teplé světlo. „Rubene?“ zopakoval po chvíli. „Myslel jsem, že my dva si křestním jménem neříkáme?“

„Taky že neříkáme.“

„Aha.“ Na okamžik se odmlčel. „*Holly*.“

Panebože. S tím jeho příšerným britským přízvukem znělo moje jméno jak rajská hudba. Proklínala jsem se, že mi naskočila husí kůže. „Bože, nechme toho.“

„Vy jste si s tím začala. A vůbec, vážně se teď hádáme o pitomý penthouse? Stejně v něm Aven s Hayesem bydlí v podstatě společně.“

„Což je ale součást problému, že?“ připomněla jsem mu.

„Problém jste tady jediné vy,“ oponoval. Ten škádlivý podtón už se z jeho hlasu úplně vytratil. „Pomalů si začínám říkat, jestli vy těm dvěma jejich štěstí vůbec přejete.“

„Štěstí?“ Zasmála jsem se. „Přijde vám jako štěstí, když člověk ani nemůže vyjít z domu, protože venku kempují hordy fanoušků?“

„Je štěstí mít po boku někoho, kdo chápe, jaký je to pocit.“

„No, tak to si Aven může vážně gratulovat, že má *takové štěstí*.“

„Ježíši, vy jste ale zatrpklá.“ Mírně potřásl hlavou. „A když už byla řeč o charakteru, není zrovna hezká vlastnost, když někomu nepřejete jen proto, že jste sama osamělá a nešťastná.“

„Já nejsem osamělá a nešťastná.“

Zacukaly mu koutky a já k němu výhrůžně nakročila. Hajzl jeden. Tohle bylo moje zranitelné místo a on ho nejen vytušil, ale bez váhání v něm zašťoural.

„Ne, vážně?“ Ruben stál naproti mně, o hlavu vyšší, a mně se hnusilo, že jsem k němu i navzdory vysokým podpatkům musela vzhlížet. Na tom chlapovi se mi hnusilo úplně všechno. Jeho povýšenecké uculování, tmavě hnědé oči, které se mi vysmívaly, jeho výrazná vůně, která mě opět udeřila do nosu, jeho ležérní vystupování a všechny ty rozporuplné pocity, které ve mně vzbuzoval. Jak jsem v každé místnosti instinktivně vycítila jeho přítomnost, jak mi jeho hlas vibroval celým tělem, a tlak na hrudi, když jsem večer uléhala do postele s vědomím, že je jenom pár dveří ode mě. Osamělý a nespíš nešťastný. Stejně jako já. A už několik týdnů přímo vedle sebe. Tak proč jsme si k sobě nenašli cestu?

Podle všeho si říkal to samé. Poznala jsem to z toho, jak jeho pobavený úsměv povadl, jak polkl a poskočil mu ohryzek. Těžko říct, kdo se nakonec pohnul jako první. Kdo z nás to inicioval a kdo jen reagoval, když jsme se konečně dotkli, jako by se k tomu snad neschylovalo už dávno. Jako by nešlo o přirozené vyústění toho, co se mezi námi v posledních týdnech nezadržitelně nahromadilo. Všechna ta zuřivá energie a frustrace, která mezi námi v jediném okamžiku přeskočila, jako když udeří blesk. Polibek, který mi vzal dech, že jsem zapomněla, jak se jmenuju, a rozechvěl mi půdu pod nohama. Zuřivý a hluboký, se zuby a spoustou vášně. Ústa měl měkká, zkušená, jazyk horký a obratný. Můj ty bože, ten jeho jazyk. Naklonil mi hlavu blíž k sobě, vzal můj obličej do dlaní. Přivřela jsem oči, když mi jemňounce přejel rty po kůži.

„Nenávidím tě,“ zasípala jsem a zajela mu ještě víc do vlasů.

„Já vím.“ Jedním trhnutím si mě přitáhl blíž k tělu. „Takže toho mám nechat?“

Co je to za hloupou otázku?

Zamrkala jsem. „Ne.“

Dobře. Viděla jsem mu to na očích, cítila jsem, jak mi to slovo píše na rty. Líbala jsem se s Rubenem Beltonem na *Met Gala*, ve skrytu za mramorovým sloupem, cítila jeho hřejivé tělo na svém, jeho rozložené ruce na své tváři, a připadalo mi, jako bychom dělali něco zakázaného. Ale byl to tak skvělý pocit. Ještě mnohem lepší než v mých představách.

O několik hodin později, když se shledáme s Aven a Hayesem poté, co absolvují svoje první společné *Met Gala*, odmanévrujeme je přes všechny ty novináře a fanoušky a já kvůli němu budu tak rozhozená a nepozorná, že si venku v tom shonu ani nevšimnu, že u ní v autě sedí ta holka, pak budu té aférky s Rubenem Beltonem hořce litovat. Budu se snažit zachovat chladnou hlavu, abych upokojila Aven, zůstanu u ní na hotelovém pokoji, zatímco

ona bude prožívat svoji zatím asi nejprudší panickou ataku, ačkoliv tomu nejhoršímu se nakonec podařilo zabránit, ale já budu myslet jen na to, co se všechno mohlo stát. Že jsem porušila svůj slib a selhala na plné čáře. Opět. Zapřísahám se, že už se nikdy nezachovám tak neprofesionálně a nenechám se svést svými infantilními emocemi. Nakonec moje sebeovládání přece jen povolí, začnu něco vykřikovat, hádat se s Rubenem ve vedlejším pokoji, pronášet v tom afektu hrozně zraňující věci, zachovám se nefér, nebudu se na něj po celý let z New Yorku na Heathrow moct ani podívat a pak, v Londýně, cestou z Hayesova domu do centra, dám Rubenu Beltonovi na srozuměnou, že taková věc už se nesmí nikdy opakovat. A on, on mi dá za pravdu, úplně bez diskuze.

Jenže v tom osudném okamžiku jsem nelitovala vůbec ničeho. Toužila jsem po něm a taky jsem ho dostala, užívala jsem si ho, polibku, který bude mojí zkázkou.

Od: ht@htagency.com

Komu: ruben@nextventuremgmt.com

Předmět: důvěrné

Milý pane Beltone,

myslím, že jsme zajedno v tom, že to, co se stalo předešlého večera, už se za žádnou cenu nesmí opakovat.

S pozdravem

HT

Od: ruben@nextventuremgmt.com

Komu: ht@htagency.com

Předmět: RE: důvěrné

Milá paní Trianová, mluvíte mi z duše.

RB

*PS: Takže chápu správně, že si odteď zase říkáme jménem
a příjmením?*

Od: ht@htagency.com

Komu: ruben@nextventuremgmt.com

Předmět: RE: důvěrné

Ano, jak se taky sluší a patří!

Od: ruben@nextventuremgmt.com

Komu: ht@htagency.com

Předmět: RE: důvěrné

Já na to na rozdíl od někoho nezapomínám...

Od: ht@htagency.com

Komu: ruben@nextventuremgmt.com

Předmět: RE: důvěrné

Milý pane Beltone,

*já chápu, že Vás ta situace frustruje, a ráda se s Vámi na tohle téma
pobavím, jakmile budete schopný vést normální rozhovor.*

Zatím se mějte pěkně.

HT

1.

Holly

V LOS ANGELES BYLO V SRPNU jako v pekle – a to i bez přítomnosti Rubena Beltona. Toho si užiju zase teprve za pár dní, až nechám Hollywood Hollywoodem a přesunu se s Aven na natáčení filmu *Infinity Falling* do Vancouveru. Takže teď jsem měla takovou dobu hájení. Poslední dny bez Rubena Beltona, než celý ten kolotoč začne zase od začátku. Takže bych měla koukat, abych si je pořádně užila.

Ne, Haz tam nepřijede. To mi řekla předevčírem Aven, když jsme se bavili o eventu před natáčením, který pořádala společnost *Aroda* ve filmových studiích v západním Hollywoodu. *Z léčebny ho pustí teprve příští týden.*

„Fakt škoda, to už bude podruhé, co zmešká uvítací párty, kterou produkce filmu před natáčením pořádá, ale co, zdraví má přednost.“ Ta slova mi přišla jako lež, přitom jsem je ale myslela vážně. Na druhou stranu se mi ale i ulevilo: pokud na té akci nebude Hayes Chamberlain, znamenalo to, že tam nebude ani Ruben Belton, který ho jako správný manažer následoval kamkoliv, kde se se mnou mohl pohádat. A takové diskuze já ráda oželím. Stejně jako neustálou obavu, že by se mohl před Aven, Hayesem nebo někým jiným třeba proříct, jak jsme se na *Met Gala* líbali, přitom vůbec o nic nešlo. Nenáviděla jsem ten pocit, který se ve mně od té doby rozlil pokaždé, když jsme se potkali. Ta napjatá ostražitost, stažený žaludek, když se na mě podíval, jako by proti mně mohl kdykoliv vytáhnout nějaký trumf. Jestli je o tom ten chlápek fakt přesvědčený, tak je totálně beznadějný případ. Já jsem si neměla co vyčítat, i když bych přece jenom radši, kdyby dodržel svůj slib a nikomu neprozradil, jak hrozně neprofesionálně jsme si počínali. Jak jinak

to taky popsat. Neprofesionální, lehkomyšlné, prostě skrz naskrz pošetilé chování. To líbání jsme si fakt mohli odpustit, ke svojí smůle jsem to ani nemohla svést na to, že bych byla opilá. Měla jsem svoje smysly pod kontrolou, moc dobře jsem věděla, co dělám, ale zároveň vlastně vůbec. Všechno se seběhlo tak rychle. Slovní potyčka, u nás nic neobvyklého, jak se mezi námi stupňovalo napětí, taky žádná novinka, no a pak... Polibek. S jazykem. Nedalo se ani tvrdit, že bychom se jen letmo, omylem líbli, schvácení emocemi. Reálně jsme se líbali několik minut, za sloupem na balkoně *Metropolitního muzea umění*. Jako pubertální děcka, co nevědí, kam se sebou a svými zdivočelými hormony. Bože, bylo mi tak trapně, naskočila mi husí kůže, jen jsem na to pomyslela. Pořád jsem ho cítila na jazyku, pořád jsem vnímala jeho vůni, i když nebyl nablízku. Cítila jsem jeho ruce na obličeji, jeho tvrdý... A dost.

Už o tom nebudu přemýšlet. K čemu taky? Ani se mi to s Rubenem Beltonem nijak zvlášť nelíbilo. Šlo o zoufalý, dětinský excés. Nikdo není dokonalý, jak se říká, ne? I já jsem dělala chyby, no, tak teď už to víte. A téhle budu ještě dlouho litovat. Zaplavil mě horký stud a vztek nad sebou samotnou při vzpomínce na průběh toho večera. Na katastrofu po *Met Gala*, na Aveninu paniku, když najednou v autě narazila na tu stalkerku. Proč jsem ještě jednou nevyšla ven, abych se ujistila, že je všechno připravené? Věřila jsem, že ochranka se o všechno postará, a radši jsem se muckala s Rubenem Beltonem. Upřednostnila jsem svoje vlastní potěšení, a ne Aveninu bezpečnost, ten slib, který jsem jí dala. *Nemůže se přece nic stát*. Lež. Stejně jako tenkrát.

Začala jsem nehty do dlaní a na moment zavřela oči. Tohle už se opakovat nebude. Musím se polepšit. Musím být spolehlivá a ostražitá. Musím dělat svoji práci, sakra, nemůžu dopustit, aby mě něco rozptylovalo. Nebo někdo. Někdo jako on. To je naprosto nepřípustné.

Absolutní soustředění, profesionální odstup, abych měla pořád přehled a mohla se uvážlivě rozhodovat. Jak si Aven taky zaslouží. To je můj úkol pro příští měsíce. Dalším cílem bylo dostat Rubena Beltona z hlavy, což bude ale nejspíš pekelně těžké, když s ním budu muset úzce spolupracovat. Ještě štěstí, že mám ráda náročné výzvy.

Předním sklem vozu na mě dotíralo slunce, mířila jsem na letiště, kde jsem měla za chvíli vyzvednout Aven. U mě doma už na nás čekal stylingový tým. Pak pojedeme do *ACU Studios*, kde nás i se zbylými členy Avenina týmu čeká ten večírek.

Skoro jsme se ale nehybali z místa, a tak jsem sáhla po telefonu, abych napsala Gie, že se opozdíme. S Aveninou agentkou jsme se během doby, co Aven zastupuju, stihly sprátelit. Kdykoliv jsme se ocitli v Los Angeles a čas nám to dovoľoval, moc ráda jsem se s nimi všemi potkávala i soukromě – s Giou, Amritou, která s námi jako zástupkyně pro styk s médii taky úzce spolupracovala, a Tonim, spráteným manažerem. Spláchli jsme svoje pracovní problémy pár skleničkami margarity a předstírali, že máme kromě byznysu i něco jako osobní život.

Proklínala jsem tu schůzku v Anaheimu, kvůli níž jsem teď musela přes celé město, ale aspoň jsem během neustálého popojíždění zvládla odpovědět na sedm e-mailů. Samozřejmě, že jakmile jsem je odbavila, na většinu zase obratem přišla odpověď. Ze začátku kariéry mě to přímo dohánělo k šílenství, ale teď už jsem byla zvyklá, že moje e-mailová schránka prostě nikdy nebude prázdná, ať budu odpovídat seberyhleji. Taky jsem si postupem času uvědomila, že pokud nějaká záležitost nesnese odklad, tak mi lidi zpravidla zavolají. Jako na povel mi začal zvonit telefon.

„Jak velké zpoždění?“ zeptala se Gia místo pozdravu, hned jak jsem hovor zvedla.

„Co já vím, už dobrou půlhodinu jsme se totiž skoro nepohnuli z místa.“

„A kde že vězíš?“

„Na cestě na letiště, potřebuju tam vyzvednout Aven.“

„Panebože,“ zamumlala Gia. „V tuhle dobu? Ve špičce? Ty se asi musíš pěkně nenávidět. Nebo mít Aven fakt ráda,“ dodala spěšně.

„Stejně jako všichni ostatní.“

„Ještě že ses opravila, kamarádko.“

„Tak samozřejmě. Už se na vás těšíme. Ale tím pádem stihnu pár callů, co? Ještě vám to chvíli zabere, ne?“

„Jo, jo, jen si obvolej, co potřebuješ, to ještě potrvá, než dorazíme.“

„Fajn, tak zatím, Lilly.“

Gia hovor típla a já se musela usmát. Přitom ten důvod, proč mi moji kamarádi takhle říkali, rozhodně k smíchu nebyl. Ale jak jinak než s humorem taky brát tu příhodu, když si tenkrát jakýsi producent z *Warner* při našem prvním společném meetingu s Giou zaboha nebyl schopný zapamatovat moje jméno. Asi to pro něj nebyla dostatečně relevantní věc, a když jsem se kvůli tomu rozčílila, akorát ho to pobavilo.

Ach, víte, milá zlatá, já denně potkávám tolik hezkých tvářiček, že už se mi ta jména trochu pletou.

Pak na mě mrkl, až se mi obrátil žaludek. *Co děláš, vždyť to byl kompliment, ne?* Mrk mrk. Jo, určitě, parádní kompliment.

Sevěrela jsem telefon ještě pevněji. Přece se nebudu rozčilovat kvůli chlapům, co dominují mojí branži, když tady v tuhle chvíli ani nejsou. Ale co si budu nalhávat? Vztek jsem na ně měla už kolik let. Od chvíle, co jsem vkročila do hollywoodského ringu a zjistila, že můžu bojovat a dokazovat svoje schopnosti, jak jen budu chtít. Jenže pro šéfy labelů a významné producenty zůstanu navždycky jen otravnou a náročnou junior manažerkou.

To je fuk. Uklidni se. Lilly...

Za tu dobu už si většina z nich moje jméno zapamatovala. Musela jsem na to vynaložit jen asi pětkrát větší úsilí než moji mužští

konkurenti, ale co už. Ne všichni mají to štěstí, že se narodí s příjmením Belton. A všichni jim tím pádem v zábavní branži podstrojují.

Jen je nech, ať tě brutálně podcení, pak bude úspěch o to sladší.

Nikdy nezapomenu, jak mi tenkrát Monica tohle řekla. Nedlouho potom mě zaměstnala ve svojí managementové agentuře, protože už jsem na práci s June sama nestačila. Potkaly jsme se na jedné akci, kam jsem doprovázela svoji mladší sestru. Monica okamžitě postřehla, že mi to celé pomalu přerůstá přes hlavu, ale místo toho, aby k sobě naverbovala jen June, jako novou klientku, přibrala i mě, abych se od ní něco přiučila. Tvrdá, ale účinná škola, a nejen že jsem díky ní dneska přesně věděla, čeho chci v branži dosáhnout, ale taky jak na to.

Občas jsem měla pocit, že je to takové Moničino tajné hobby. Nepracovala jen s mladými ambiciózními hereckými talenty, hudebníky a modelkami, ale ujímala se i těch, kdo usilovali o kariéru za oponou. Předávala svoje vědomosti mladším, pomáhala jim vybudovat značku, a nepohlížela na ostatní ženy jako na konkurenci, ale jako na spojenkyně. Chtěla jsem být jako ona, od okamžiku, kdy jsem ji poprvé spatřila, protože Monica Canningová ztělesňovala všechno, co mi v téhle branži pořád připadalo nemožné. Byla sice žena, ale zacházeli s ní s respektem. S Monicou Canningovou chtěli být všichni radši zadobře. Brali ji vážně, i když na pracovní schůzky chodila výrazně nalíčená, v přílehlavých sukních a na vysokých podpatcích. Bylo fakt smutné, že oblečení u žen pořád sloužilo jako důkaz, že jsou nekompetentní. A nejhorší na tom bylo, že jsem se stejně vždycky přistihla, jak před důležitými schůzkami čistě ze zvyku sahám po kalhotách a botách bez podpatku, protože jsem doufala, že si tím vydobudu větší respekt. A zkušenost mi dala za pravdu. Bylo smutné, že jsem si dokázala prosadit svou spíš ve chvíli, když jsem svoje vlnité hnědé vlasy

sepnula a nijak se nenamalovala. Že jsem se permanentně musela snažit působit seriózněji a profesionálněji, než jsem ve skutečnosti byla. Teď už jsem se o profesionální vzhled nesnažila kvůli cizím očekáváním, ale proto, že jsem se tak cítila dobře. Pořád ale platilo, že jsem musela utíkat rychleji, šplhat výš a křičet hlasitěji než jiní. A představa, o kolik dál bych v práci byla nebýt ženou, mi zrovna nepřidávala. Měla jsem jen jedinou možnost, totiž dál bojovat a myslet na to, co mě Monica naučila. Všechno, co jsem se o managementu umělců dozvěděla, bylo od ní. Za což jí budu nadsmrti vděčná, i když jsem po schůzce s ní musela trčet dvě hodiny v zácpě.

Když jsme se konečně dostali na letiště, akorát jsem stihla Aven vyzvednout na VIP terminálu. Strávila víkend ve Vancouveru spolu s Hayesem, kterého už na zkoušku pustili domů, než bude moct z léčebny odejít úplně. Hned se jí musím zeptat, jak se mu daří, protože mě to vážně zajímalo. Hayes Chamberlain koneckonců nemohl za to, že jeho manažer postrádá jak respekt, tak vychování. Naštěstí se to na Hayesovi nijak nepodepsalo. Stejně bych ale byla radši, kdyby se tehdy, když se rozloučil se svým prvním managementem, rozhodl pro spolupráci s Monicou. Už spolu nějak jednali, jenže pak se mezi ně nasáčkoval Ruben Belton a vyfoukl jí ho před nose. Taková jeho specialita. S příjmením Belton se člověk očividně nemusel držet nepsané dohody, že konkurentům se na klienty nesahá, ačkoliv ve chvíli, kdy se do toho Ruben tenkrát vložil, ještě Hayes s Monicou nic oficiálně podepsaného neměli. Ne že by ho ale něco takového odradilo, jestli se teda dá věřit zvěstem, co o něm v Beverly Hills kolovaly. Prý odloudil i klienty, kteří už byli u agentur napevno smluvně vázaní. Aktuálně zastupoval jen Hayese, ale slyšela jsem o tom od ostatních klientů a klientek, kteří od svých manažerů odešli a upsali se u něj poté, co do nich nějakou dobu tepal. Neomluvitelný prohřešek a bezcharakterní porušení

manažerského etického kodexu, což si on ale přece mohl dovolit, když jeho tatík šéfoval největší soukromé mediální skupině ve Velké Británii a zajistil mu tím v zábavním průmyslu takové postavení, o jakém jsem si já mohla nechat jen zdát.

Ale co už. Napsala jsem Aven, že tu čekám, a ujistila se, že na cestě k autu nečihá žádný novinář. Pak mi někdo zavolal na soukromý telefon a já hovor bez přemýšlení zvedla.

„Holly?“ Stačilo jen zaslechnout její hlas a žaludek se mi celý stáhnul. June takhle totiž zněla, jen když měla abstrák.

„Kde teď jsi?“ zeptala jsem se okamžitě a poodešla ke dveřím, kde jsem mohla relativně nerušeně hovořit a zároveň si udržovat přehled.

„Daří se ti dobře?“

„Jo, jo, jasně... Tobě taky, Holly?“ Z jejího nervózního chichotání mě rozbolela hlava.

„June,“ pronesla jsem tlumeným hlasem. „Co se děje?“

„Nemohly bychom se potkat?“

„Já jsem v práci, June. Teď se to zrovna úplně nehodí.“

„Tak dneska, ale později? Za chvíli budu v Beverly Hills, no, tak jsem si říkala...“

„Co, Junie?“ zeptala jsem se, když zaváhala.

„Já vím, že máš určitě plno práce. Ale chtěla jsem se tě zeptat, jestli... jestli bys mi náhodou nemohla půjčit pár stovek.“ Srdce se mi propadlo až do kalhot, ale přitom mě to vlastně neudivilo. „Já ti je pak vrátím, Holly,“ dodala. „Tentokrát ale fakt, čestný sesterský.“

Cítila jsem, jak se mi svírá hrdlo. Přinutila jsem se zhluboka prodýchat, až pak jsem jí odpověděla. „June...“ začala jsem pozvolna, ale daleko jsem se nedostala.

„Ne, prosím tě.“ Hlas měla naléhavý a přiškrcený. „Vyslechni mě. Je tu jedna věc... a já na ni potřebuju peníze. Nejde o nic nekalého, Holly, musíš mi věřit.“

A já bych jí fakt ráda věřila, jenže už jsem nemohla. Přísahala jsem si, že už tuhle chybu znova neudělám, ačkoliv jsem měla hrozné nutkání prosbě svojí malé ségry vyhovět. O prachy samotné vůbec nešlo. Bez váhání bych jí poslala jakoukoliv sumu na světě. Kdybych jen věděla, že ji investuje do něčeho jiného než do dalšího tripu.

„June, kde jsi?“ Zavřela jsem oči. „Pošlu pro tebe auto, pak si můžeme promluvit. Dneska večer, v klidu. Můžeš u mě přespat, dáme si večeri a obstarám ti čisté oblečení.“

Vyrazila ze sebe zoufalý, útrpný smích. „Ne, ty nic nechápeš. Potřebuju je hned teď, jinak je to v háji! Chápeš, Holly? Je to důležité. Tak mi přece pomoz, vždyť jsi moje velká ségra.“

Udělej, co ti říká. Dneska už ses s lidmi hádala dost. Tak jí vyhov.

No, jasně. Abych si pak celý život vyčítala, že její závislost aktivně spolufinancuju. Nebyla jsem tak naivní, abych si myslela, že June nemá žádnou jinou možnost, jak se ke svému matroši dostat. Možná by bylo prozíravější její prosbě vyhovět, možná by bylo bezpečnější, kdybych věděla, že kvůli tomu nebude riskovat.

Ale ne, panebože. Nebudu svojí mladší sestře dávat peníze na drogy. Stačilo, že jsem nedokázala zabránit tomu, aby do nich tak zabředla. Zasáhla jsem příliš pozdě, hodně věcí jsem přehlížela. Strašně jsem chtěla věřit tomu, že situace není tak tragická, jak jsem se obávala. Když už jsem si pak musela připustit, že má June fakt problém, byla to pro mě asi ta nejtvrdší lekce v životě.

Všechno se ve mně vzpíralo, ale musela jsem to říct.

„June, já se obávám, že v tom případě ti pomoci nemůžu.“

Ticho.

Začala jsem v duchu odpočítávat.

Pět vteřin, než přijde vztek, pak brek a nakonec urážky.

Čtyři.

Tři.

D–

„A proč ne?! Holly, já ti je vrátím, fakt slibuju, do hajzlu!“

„Promiň, ale ne, Junie.“

„Ono o prachy vůbec nejde, co? Vždyť jich máš jak šlupek! Tak o co teda, Holly? Kde budu jako dneska spát?“

„U mě, Junie. Jak jsem říkala, můžu pro tebe poslat, pak u mě přespíš a zkusíme...“

„Ne, *ne*.“ A bylo to tady. Zlomil se jí hlas, zavzlykala. „Hele, já nemůžu. Mám ještě něco na práci. Něco důležitého. Myslela jsem, že tě jen poprosím o laskavost. Kromě tebe už nikoho jiného nemám.“

V hrudi jako by mi vyšlehl plamen. Aspoň mi to tak sakra připadalo. Ale všechna ta terapeutická sezení a podpůrné skupiny pro příbuzné závislých lidí mě poučily. Bylo tak těžké se nepoddát, když s vámi manipulovali a vyjednávali. I proto, že jsem měla pocit, že by vážně pomohlo, kdybych udělala, co po mě June žádá. Jenže už jsem věděla, že je to přesně naopak.

„Ty dobře víš, že ti žádné peníze dát nemůžu, Junie,“ zašeptala jsem. „Prosím. Nedělej mi to ještě těžší.“

„Tobě?“ uchechtla se. „Tak ty to máš těžký? Fakt hrozně, Holly! Na kolika hogo fogo akcích jsi v tomhle týdnu byla? Kolik jsi uzavřela dealů, sakra? Nebo jsi zase někoho pustila k vodě, protože už jsi ho nemohla v jednom kuse komandovat?“

Zrychlil se mi tep. Snažila jsem se zadržet slzy, které se mi draly do očí. Věděla jsem, že ať řeknu cokoli, situace se jen zhorší. Udržet si tvář, nedat na sobě navenek pokud možno nic znát a bez mrknutí snášet Juniny výčitky, víc jsem dělat nemohla.

„Je mi líto, June,“ řekla jsem, jakmile skončila.

„No, jasně. Naser si, Holly, jako fakt! Jen si nemysli, že jsi něco lepšího než tvoje ubohá sestra, co žije na ulici. Dosáhla jsi toho všeho jen díky mně, to víš moc dobře!“

Ucítila jsem na sobě pohledy lidí od přepážky, Junin rozlícený hlas už byl asi dost slyšet.

„June, já ti to teď položím,“ pronesla jsem pozvolna.

„Ne, ne, poslouchej, já jsem to tak nemyslela. Taky je mi to líto, Holly. Omlouvám se. Vždyť jsi moje starší ségra. Nechtěla jsem na tebe takhle spustit.“

„Já vím. V pohodě, Junie.“

„Takže mi odpouštíš? Prosím, odpusť mi. A... co kdyby sis to ještě nechala rozležet? Třeba tři sta dolarů. Stačilo by i dvě stě. Nebo padesát. Cokoliv.“

„June, musím už jít na schůzku.“

Obrnila jsem se proti dalšímu výlevu emocí. Ale žádný nepřišel, což mě znepokojilo.

„Oukej,“ zašeptala téměř neslyšně.

„Junie, záleží mi na tobě, slyšíš?“ Sevřela jsem telefon přiložený k uchu ještě o něco pevněji. Jako bych ji tím snad mohla zadržet. Což byla jen iluze, jak už jsem mockrát poznala. Neměla bych postávat tady na letišti, měla bych okamžitě sednout do auta, odjet za svojí mladší ségrou a odvést ji do bezpečí, sakra už. Ale to nešlo. Nemohla jsem ji ochránit před ní samotnou. Těch pár pokusů, které už jsem dřív podnikla, mi byly dostatečným důkazem. „Můžeš se na mě kdykoliv obrátit, ale můžu ti pomoci jen tehdy, když budeš připravená něco změnit. Prosím, neproved' žádnou blbost, Junie. Prosím. Mysli na mámu. Mysli na mě.“ Uvědomovala jsem si, že je to na hraně. Ale někdy mi připadalo, jako bych ji dokázala porazit jen jejími vlastními zbraněmi. Manipulativními výroky, citovým vydíráním. To jediné, co ji snad ještě dokázalo přivést k rozumu.

„Už musím končit,“ zamumlala roztržitě.

Otevřela jsem pusu a chtěla jí říct, ať to nepokládá, ale spatřila jsem, jak kus přede mnou právě dveřmi prochází dva zaměstnanci VIP servisu a za nimi Chester Larne. Byla s nimi i Aven, v uchu se mi ozvalo pípání, jak June hovor položila. Srdce mi bušilo jako splašené, měla jsem sto chutí nechat sledovat Junin telefon, abych

ji vyzvedla tam, kde se právě potuluje, ale nemohla jsem. Přijela jsem, abych se věnovala Aven.

Očima mě hledala v davu a celá se rozzářila, když mě našla. Bože, snad ještě nikdy mi nedalo takovou práci její úsměv opětovat, ale musela jsem se kvůli ní sebrat.

Přivítání jsme zkrouhli na minimum a nahnali Aven co nejrychleji do auta, které už bylo venku přistavené. Nechtěla jsem totiž riskovat, že vběhneme do náruče lidem z tisku. Teprve když jsme se rozjeli a vypadalo to, že nás nikdo nesleduje, jsem se k ní otočila.

„Jak ti je? Proběhla cesta v pohodě?“

„Jo, všechno jako po másle,“ potvrdila. „A zvládla jsem ji dokonce úplně bez tebe.“

„Aven, pro mě by vážně nebyl problém tě ve Vancouveru vyzvednout.“ Což jsem jí v uplynulých dnech řekla už nejmín třikrát.

Aven se na mě úkosem podívala. „Holly, to by pro tebe teda problém byl, *a dost velký*. Už jen to, že se mnou poletíš na natáčení do Kanady, je víc, než od tebe můžu chtít.“

„To není pravda,“ oponovala jsem. „Mám to prostě a jednoduše v popisu práce.“ A je to taky taková moje jistota. Musím se neustále zlepšovat, kvůli Aven i kvůli June, i když pro tu jsem už teď nemohla nic udělat. Nebo šlo jen o chabou výmluvu, již jsem omlouvala svoji vlastní pasivitu? June byla moje sestra, a já jsem přitom dřepěla tady a ignorovala její volání o pomoc. „Což neznamená, že se na to netěším,“ doplnila jsem, když mi došlo, že moje slova vyzněla trochu chladně.

Avenin úsměv mě zahřál u srdce. Zabořila hlavu do opěrky sedadla a na chvíli zavřela víčka. „Já se taky těším. Hrozně moc.“

To jsem jí věřila. Když jsem porovnála, jak se jí vedlo před rokem, na začátku natáčení prvního dílu *Infinity Falling*, a v tuhle chvíli, bylo to jako den a noc. Měla jsem teď pocit, jako by ji herectví po dlouhé době zase opravdu přinášelo radost. A díky tomu se mi

nesmírně ulevilo. Během kinoturné a především doma v Los Angeles pořád ještě přicházely momenty, kdy se to na ni začínalo sypat, ale naštěstí už jsme fungovaly jako sehraný tým. Dokázala jsem na ní rozpoznat drobné symptomy, které zvěstovaly blížící se panickou ataku, a měla jsem vždycky připravený plán, jak uniknout davům fanoušků a novinářů, aby to Aven mohla rozdýchat.

„Jak je Hayesovi?“ vyzvídala jsem, zatímco jsme pomalu vyjížděli z ohraničeného prostoru letiště.

„Dobře.“ Aven se pořád usmívala, ale do očí se jí vkradl stín. „Udělal fakt pokrok, už mu v léčebně zbývá jen týden. Ale stejně jsme si pobřečeli, když se tam dneska zase musel vrátit.“

Musela jsem se tomu usmát. Tihle dva... „Brzy už budete zase spolu.“

Aven přikývla, oči se jí leskly. „Jsem tak ráda, že se vrátí.“

„To my všichni,“ řekla jsem.

Zasmála se. „To mu povím. On si totiž pořád myslí, že ho nesnášíš.“

„Proč bych ho měla nesnášet?“ ohradila jsem se okamžitě, přitom byla odpověď nasnadě. S Hayesem Chamberlainem jsme nezačali zrovna na dobrou notu. Za což ale vůbec nemohl on, nýbrž Matt Navarro, který porušil naši dohodu, a pak samozřejmě Ruben Belton. No, a v neposlední řadě mělo svůj podíl i to, co jsem v šoku pronesla na Hayesovu adresu po tom excesu na *Met Gala*. Tenkrát jsem při hádce s Rubenem prohlásila věci, co nebyly pravda. Že Hayes pro Aven představuje nebezpečí. To byla spíš zbabělá vytáčka. Nebezpečí představoval Ruben Belton. A to pro mě a principy, které jsem si jednou z dobrého důvodu stanovila, což jsem ale Aven ani Hayesovi samozřejmě nemohla říct.

„Holly, ty přece víš proč,“ prohodila Aven. „Pořád se tím zaobírá.“

„To nemusí. S Hayesem jsme si o tom promluvili, omluvila jsem se mu.“

„Vždyť já vím. A on tobě vlastně taky.“

„Určitě to můžeme v nejbližší době probrat ještě jednou, abychom se toho už nadobro zbavili,“ navrhla jsem. „Škoda, že se té párty před začátkem natáčení nemůže zúčastnit.“

Aven kývla. „Zase to nevyšlo... Ale tentokrát už aspoň štáb zná, a až natáčení začne, nebude do toho tak hozený jako minule. A jestli se zavedou nějaké novinky, tak ho Ruben určitě informuje.“

Zamrkala jsem. „Ruben Belton tam bude?“

„No,“ kývla Aven. „Schválně kvůli tomu přiletěl z Londýna dřív.“
No tak to potěš.

Nehnula jsem ani brvou, ale stálo mě to nadlidské úsilí. „A proč?“ vypravila jsem ze sebe více méně neutrálním tónem. „Vždyť Hayesovi o té akci stejně všechno povíš ty, ne?“

„Jo, to Haz taky říkal.“ Pokrčila rameny. „Ale Ruben na tom trval. Prý bude nejlepší, když Haze zastoupí přímo na místě.“

Nejspíš proto, že mě tím akorát naštvě, což moc dobře věděl. Do hajzlu ale už. Žila jsem v domněnání, že od něj budu mít dneska večer pokoj. Ani jsem vlastně nevěděla, proč mě tak popudilo, že se s ním v *ACU Studios* za chvíli potkám. Cítila jsem jen, jak mi zase srdce roztřeseně poskakuje v hrudi a v žaludku třepotají motýli. Jeho rty na mých a ta drzost, s jakou se zmocnil mých smyslů. Hrozně mi vadilo i jen myslet na to, jak jsem se u něj a v jeho dotycích rozplývala. Pamatovala jsem si všechno do nejmenšího detailu a fakt se mi to přičilo. Kdyby aspoň líbal mizerně, ale ne... on byl samozřejmě dovedný a zároveň okouzlující a elegantní.

„Ty a Ruben byste si taky možná mohli v klidu promluvit.“

„O čem?“ vyhrkla jsem. Ze strachu, že Aven možná přece jen ví víc, než si myslím, jsem to řekla úsečněji, než jsem zamýšlela. Zalitovala jsem toho tónu, hned jak jsem zachytila Avenin pohled. Nevypadala naštvane, ale spíš... zklamaně. Bože, na tohle já nemám.

„Přála bych si, abyste po sobě pořád tak neštěkali,“ řekla. „A Haz taky, zrovna včera jsme se o tom spolu bavili. Bylo by mnohem příjemnější, kdybyste se usmířili.“

„Usmířit se může jen ten, kdo měl předtím nějaký spor,“ prohlásila jsem stroze. „A mezi mnou a Rubenem Beltonem žádný spor není, jen máme na věci často dost odlišný názor. S tím byste si ale neměli lámat hlavu,“ navázala jsem, protože jestli jsem byla o něčem přesvědčená, tak o tom, že Aven a Hayese naše neustálé konflikty nesmí zatěžovat. Sama jsem dobře věděla, jaké to je, když člověk stojí tak trochu mezi dvěma stranami.

Aven pokrčila rameny. „Myslíme si, že byste si v podstatě mohli skvěle rozumět. Co kdybychom si ve Vancouveru někam neoficiálně vyrazili, abyste se trochu sblížili?“

Ha, kdyby jen tušila, jak už jsme se stihli sblížit, zatímco ona a Hayes v těch posvátných sálech na *Met Gala* usrkávali šampaňské a slavili s nejvybranější hollywoodskou smetánkou.

Pokusila jsem se o úsměv. „Jestli chcete, tak to samozřejmě můžeme uspořádat.“

„Mysleli jsme, jestli spíš nechcete vy?“

„Aven...“ Už mě začínaly bolet koutky.

„Byl to jen takový nápad,“ řekla spěšně. „Já jen chci, abyste si rozuměli.“ Na okamžik zaváhala, ale když ke mně pak zase obrátila pohled, měla v očích ten lesk, který jsem už dlouho postrádala. „Já jen... že Haz pro mě fakt moc znamená. Já jsem s ním tak šťastná, Holly. A holt k němu patří i Ruben, no.“

„Vždyť já vím. A taky si Hayese moc vážím.“

A mluvila jsem pravdu, ačkoliv jsem ze začátku byla skeptická. Jenže jsem zase neměla v popisu práce dohlížet na Avenin soukromý život. Mým úkolem bylo pouze kontrolovat, kolik toho z něj prosákne na veřejnost. Zneklidňoval mě jen fakt, že jsem kvůli tomu poprasku kolem *#haven*, do kterého je navezli jejich bývalí

manažeri, neměla šanci zajistit jim takové soukromí, jaké by si byli zasloužili. S Rubenem Beltonem to nemělo vůbec co dělat.

Aven jsem o tom ještě jednou ubezpečila, než jsme dojeli ke mně domů, ale přesvědčeně nevypadala. Když jsme kráčeli po pískovcové dlažbě a míjeli kaktusy a olivovníky u vchodu, umínila jsem si, že se kvůli ní budu odteď krotit dvakrát tolik. Nemohla jsem přece přehlížet, že jí a Hayesovi moje konflikty s Rubenem Beltonem vadí. Nebylo to profesionální. Až ho dnes večer potkám, budu přímo ztělesněním klidu. Nevydoluje ze mě nic, žádné emoce, prostě vůbec nic nad rámec pracovních záležitostí. Stejně mezi námi nic víc nebylo. A ani nikdy nebude.

2.

Ruben

PROČ JSEM MĚL TAKOVÝ dojem, že když máte za devadesát minut odlétat do zahraničí, asi by bylo lepší být na cestě k letištnímu terminálu, a ne někde jinde? Možná jsem to mohl rovnou vzdát, neměl jsem už šanci na Heathrow dorazit včas. Zrovna v pátek odpoledne, v londýnské dopravní špičce. Proklínal jsem to pitomé zasedání dozorčí rady, kterého jsem se musel zúčastnit, bylo naprosto k ničemu, ale můj otec trval na tom, abych si v *Belton Media Group* i nadále nechal aspoň malý podíl. Neoddiskutovatelná rodinná tradice, na kterou nás s Camillou připravovali už od narození. Na rozdíl od své starší sestry bych ale šel radši znovu za bar, než abych převzal mediální impérium, které si naše rodina po generace budovala. Naštěstí to ale nevypadalo, že by k tomu v nejbližší budoucnosti mělo dojít, koneckonců jsem měl plné ruce práce se svojí vlastní firmou, nad níž se můj otec vždycky akorát chabě ušklíbl. Manažer umělců, ředitel cirkusu v manéži zábavního průmyslu, který se nadřel jako kůň, zatímco Edgar Belton popíjel čaj s šéfy různých labelů, produkčními firmami a během toho mimochodem podepsal pár smluv. Ale aspoň jsem měl pocit, že dělám něco smysluplného, někdy mě moje práce i dost naplňovala, i když mě často úplně vyždímal a nezbýval mi žádný čas na osobní život.

Podobně to bylo i s tímhle výletem, který jsem si ve skutečnosti nemohl úplně dovolit. Všechno trvalo déle, než bylo v plánu. Jindy by to tak nevadilo. Prostě bych si zarezervoval jiný let, k čemu taky aerolinky nabízejí flexibilní tarify, jenže šlo o poslední přímý let do Los Angeles, který byl ten den odpoledne k dispozici, a já už tam zítra ráno potřeboval být. Slíbil jsem Hayesovi, že se místo něj

zúčastním toho uvítacího eventů k filmu *Infinity Falling*, pořádaného v *ACU Studios* v západním Hollywoodu, aby po začátku natáčení nebyl nepříjemně překvapený, tak jako poprvé. Jako vždycky se mi z Anglie do L.A. pekelně nechtělo, šlo totiž o město, které jsem na celé planetě nenáviděl snad ze všech nejvíc, ale musel jsem holt dostát svým povinností.

A tak jsem se modlil, aby na mě taxík před branami hřbitova Highgate Cemetery vážně počkal, a spěchal jsem po vydlážděné cestičce mezi hroby. Před tím jejím jsem si dřepnul. Bylo mi fuk, že přitom courám kabátem o navlhlou zem. Bylo mi fuk, že jsem si zašpinil svoje společenské boty, protože jsem to vzal zkratkou mimo oficiální cestu, jen abych ušetřil pár vteřin. Hrdlo se mi s každým krokem stahovalo čím dál víc, až jsem měl pocit, že už mi do plic neprojde ani doušek vzduchu.

Žádný nový pocit. Šlo jen o emoci, nějak už ji přestojím. Uleví se mi, když přestanu vši silou zadržovat ty podělané slzy. Jenže to jsem si v tuhle chvíli nemohl dovolit. Možná pak, v letadle. Ale teď ne.

Už to byly čtyři roky, ale bolest mi připadala tak intenzivní, jako by se to stalo včera. Nic nepomáhalo, ani trochu. Ani ponořit se do práce, nějak se rozptýlit nebo si domlouvat, že se přece nenechám ovládat emocemi. Ani když jsem si tu bolest dovolil prožít, abych se z ní „uzdravil“. Ať už jsem zkoušel cokoli, všechno marně. Taková rána zahojit nešla. A tak jsem to vzdal a už se ani nepokoušel.

Ale stejně jsem si pokaždé připadal jako slaboch, když jsem si tu bolest přiznal. Za běžného provozu jsem ji dokázal potlačit – spolu s výčitkami svědomí, že jsem si na ni někdy celé dny nevzpomněl. Když už mě bolest přepadla, tak spíš ze zálohy, v potemnělých hotelových pokojích nebo na palubě za burácení letadla. Nebo tady. U jejího hrobu posetého květinami, protože jsem asi nebyl jediný, kdo na ni odmítal zapomenout.

Zavřel jsem oči. Papír, do něhož květinářka kytici zavinula, se mi vlhkem lepil na prsty. Sundal jsem ho, ignoroval nevolnost, která se mi usadila v krku, a položil květiny na hrob.

„Tak strašně mi chybíš, mami,“ zašeptal jsem.

Holly

TÝM STYLISTŮ SE DO toho pořádně opřel a podařilo se jim Aven na akci učesat i nalíčit za tři čtvrtě hodiny. Moje kuchyně se pro ty účely proměnila v salón krásy. Mramorová linka kuchyňského ostrůvku byla posetá bílými ubrousky, na nichž se povalovaly štětce, houbičky, konturovací paletky, lahvičky s make-upem a hned vedle pomůcky vlasové stylistky, která Aveniným blondatým vlasům vdechla trochu pohybu.

Rychle jsem si odskočila do své pracovny, abych přeposlala pár dokumentů a napsala June zprávu, na kterou mi samozřejmě neodpověděla. Z kuchyně sem doléhaly hlasy členů týmu a Avenin smích, což mě ale akorát skličovalo. Až se dneska večer, s největší pravděpodobností pozdě v noci, vrátím domů, bude mezi těmihle čtyřmi stěnami zase panovat stísnující ticho. A já přitom žila pro chvíle, kdy tenhle prostorný dům pulzoval životem a mohla jsem si hrát na hostitelku.

Bohužel už nám moc času nezbývalo. O jednu ledovou matchu později už jsme seděli v autě, které nás vezlo do *ACU Studios*.

„Vždycky, když k tobě přijedu, tak si říkám, jestli bych si přece jen neměla pořídit dům tady nahoře,“ ozvala se Aven, zatímco jsme spleť ulicemi sjížděli dolů do města.

„Můžeš u mě zůstat, kdy jen budeš chtít, to přece víš, ne?“

Přikývla a vrhla pohled na svůj telefon. Úsměv, který se jí rozlil po tváři, mi prozradil, že jí musel napsat Hayes. Nechala jsem jí na pokoji, aby si s ním mohla vyměnit pár zpráv.

„Hayes tě pozdravuje,“ řekla Aven poté, co odložila mobil a vystoupily jsme. „Říkal, ať si to užijeme, a ptal se, jestli ve Vancouveru fakt nechceš bydlet u nás.“

„To je od něj milé, ale nechci.“ Usmála jsem se, ale přitom bylo jasné vidět, že bych pozvání moc ráda přijala. Ale to bylo samozřejmě naprosto vyloučené. Naše spolupráce sice probíhala úplně hladce a měly jsme k sobě blízko, ale přesto existovaly určité hranice. A já Aven nechtěla zasahovat do soukromí. Den co den se potýkala s desítkami lidí. Proto bylo důležité, aby měla nějaké svoje bezpečné místo, kde se mohla ode všech odstříhnout. I ode mě.

Takže jsem si stejně jako naposledy zarezervovala pokoj v hotelu *Fairmont* a snažila se nemyslet na to, jak bude smutné trávit následující týdny sama v hotelu. Ale naštěstí s sebou budu mít dost pracovních věcí, které mě jistě zaměstnají.

„Náš domek pro hosty je ti kdykoliv k dispozici, kdybys změnila názor,“ prohlásila Aven. Vděčně jsem pokývla, skálopevně přesvědčená, že k tomu nikdy nedojde. „Kde se ubytuješ? Ve *Fairmontu*?“

„Jo, posledně jsem tam byla nakonec celkem spokojená,“ odpověděla jsem a přistoupili jsme ke stolkům na stání, kde už se tvořily hloučky lidí.

„Ruben to má podobně.“ Aven se rozhlédla. „Haz mi říkal, že ho taky zaboha nedokázal přesvědčit, aby šel bydlet k nám.“

„Vážně?“ To mě překvapilo. „A kde se teda ubytuje?“

„Skutečně to chcete vědět, paní Trianová?“

Jak jsem zaslechla jeho hlas, srdce se mi propadlo až do žaludku a zahořely mi tváře, přitom jsem ho ještě ani nespátřila.

Já tě nenávidím.

Což jsem mu fakt řekla a dodneška si za tím stojím.

Jenže v tmavohnědých očích mu tehdy vyzývavě hrálo: *Ne, fakt?* Pak si mě k sobě znovu přitáhl a s vážnou tváří se zeptal, jestli mě může dál líbat.

Bože, já bych si tak přála, aby mi to bylo putna. Ale s vypětím všech sil jsem se ovládla, pomalu se k němu obrátila a zároveň chladně a nevzrušeně pronesla, že to vlastně ani vědět nechci. Ruben Belton, o hlavu vyšší než já, v zářivě bílé a perfektně vyžehlené košili, která mu skvěle obepínala ramena a která byla – jak už jsem bohužel měla čest zjistit – tak hladoučká a příjemně chladivá na dotek. „Ale vy mi to stejně za chvíli povíte i bez ptaní, o tom si nedělám žádné iluze.“

Přišlo mi jako nejstupidnější věc na celém světě, že jsme se po té krátké epizodě na minulém *Met Gala* zase vrátili k formálnímu oslovování, ale už jsem se toho musela držet. Ví Bůh, co by se jinak přihodilo.

Asi to viděl podobně. Pohled, který na mě upřel, mě málem přibil k podlaze. Ruben Belton vypadal znaveně, seklo mu to víc, než by se na chlapa slušelo, sakra. Tváře měl perfektně oholené, krásně se mu rýsovaly čelisti a jeho ústa... no, pro jeho ústa jsem měla pořád slabost, zvlášť když roztáhl koutky do zasvěceného úsměvu, třeba jako teď.

„Vás to ale samozřejmě ani za mák nezajímá.“ Podal mi ruku.

Stiskla jsem mu ji jen proto, že by mi přišlo dětinské se vytáčet, a navíc vedle nás stála Aven. „Přirozeně že ne.“

Jeho hřejivé, pevné sevření na mém zátylku, jeho stehno mezi mýma nohama. Trochu mi cuklo v podbřišku.

„Výborně, já jsem se totiž právě rozhodl, že si to nechám pro sebe,“ prohlásil a potřásl si s námi rukama. „Rád vás zase vidím, teda asi.“

„Asi?“ zaskřehotala jsem.

Zachmuřil se, pokrčil rameny a pohlédl na Aven, která naší krátké slovní potyčce zatím jen němě přihlížela. „Přesně tak. U tebe jsem si ale celkem jistý, že mě opravdu těší. Jaká byla zpáteční cesta, Aven?“

Snažila jsem se dostat svůj dech pod kontrolu, zatímco se ti dva zdravili. Ježíši Kriste, jak jen přežiju následujících několik měsíců?

Dlaň mě pálila jako čert, zase jsem cítila jeho vůni. Jako tenkrát cestou z Hayesova domu do centra Londýna, poté, co jsme se před těmi dvěma museli několik hodin držet. Bouřlivá výměna názorů v autě a e-mail, který jsem mu následně poslala z hotelového pokoje.

Jak mám takovou vzpomínku sakra dostat z hlavy? Přece nemůžu pokaždé, co ho potkám, myslet jen na ten náš polibek. Zapřísahala jsem se, že už nikdy nesklouznu k takové lehkomyšlnosti a nepozornosti. Byla jsem tu pracovně, musela jsem se naučit, jak svoje city upozadit. Kvůli Aven. Na ni jsem se měla soustředit.

„Dobrá, díky za optání,“ usmála se. „Haz tě pozdravuje, před chvílí jsme si psali. Co v Londýně?“

Rubenu Beltonovi přes tvář přeběhl temný stín, ale možná se mi to jen zdálo. Trochu strojeně se usmál. „Zataženo a deštivo. Takže úplně ideální.“

„No jistě, co by kdo taky ze sluníčka a teplého počasí měl, že?“ zabrblala jsem, protože jsem si jednoduše nemohla pomoci.

Úkosem na mě pohlédl, až mi přejel mráz po zádech. „Já jsem vám asi vážně chyběl, že, paní Trianová?“

„Jak vás to jen napadá?“ opáčila jsem okamžitě.

Způsob, jakým se na mě potom podíval, mě hluboce znepokojil. Jako kdyby mě... měl skrz naskrz přečtenou. K sakru, musím si dávat větší pozor. Sice jsem předpokládala, že ani on netouží po tom, aby se Aven a Hayes o naší aférce v New Yorku něco dozvěděli, ale u Rubena Beltona si člověk nikdy nemohl být tak úplně jistý. Na chvíli mě ovládl nefalšovaný strach. Pobavené zajiskření v jeho očích prozrazovalo, že to vytušil. V tom momentu jsem ho nenáviděla celou svou duší. Taky vlastně nic nového pod sluncem.

„Jen tak. Vy jste mi každopádně taky chyběla. Teda trochu. Naštěstí už se zanedlouho zase budeme vídat pomalu dvacet čtyři hodin denně.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Aven si nás oba změřila a fascinovaně potřásla hlavou. „Vy jste fakt jeden jak druhý.“

„Prosím?“ zeptali jsme se s Rubenem Beltonem téměř naráz, až jsem se zastyděla.

Aven pokrčila rameny a na obranu zvedla ruce. „Vidíte? Hele, támhle je Barbara. Půjdu ji pozdravit, jo?“

Jen jsem kývla a ona odrážovala pryč.

S Rubenem jsme sledovali, jak se vmísila do davu a zmizela.

„Aven Amentová vás musí žádat o svolení, když chce jít někoho pozdravit?“ nadhodil, aniž by se na mě podíval.

Pomalů se ve mně vařila krev, ale nechtěla jsem se jím nechat vyprovokovat. „A Hayes snad ne?“

Ruben se zarazil, pak se ale uznale ušklíbl. „Tak přece jen máte smysl pro humor.“

„To byla náhoda.“

„Myslel jsem si to.“ Frajersky se vedle mě rozkročil a všechny receptory v mém těle zpozorněly. A upřely se na něj. „Každopádně budu taky bydlet ve *Fairmontu*.“

Srdce mi poskočilo, jako by snad šlo o nějak zásadní informaci. To se má. V hotelu *Fairmont* je tři sta sedmdesát sedm pokojů, takže můžu s klidem zapomenout na to, že se nacházíme ve stejné budově, aspoň jsem si to takhle namlouvala.

Ztěžka jsem si povzdechla. „Jak jsem se obávala.“

„No, no,“ ozval se. „Bude to paráda. Oba dva, ale každý zvlášť, večer co večer o samotě ve svém hotelovém pokoji. Třeba dostaneme apartmány vedle sebe, pak bychom si mohli smluvit nějaká ťukací znamení, abychom na sebe nemuseli ani promluvit.“

Správně.

„Čekala jsem, že budete bydlet u Hayese, když si teď pořídil dům ve Vancouveru,“ prohlásila jsem věčně.

Těžko popsat ten výraz, který se Rubenu Beltonovi během mé promluvy vkradl do tváře. Asi zatrpkllost, kterou jsem u něj ale vídala jen vzácně. „Proč bych měl?“ Najednou zněl nezvykle vážně, což znejistělo zase mě.

„Já nevím. Jste jeho manažer.“

„Přesně tak,“ řekl ostře. „A naše spolupráce má jasné hranice.“

Proč to pronesl tak, jako by si o naší spolupráci s Aven myslel něco jiného? Jako bych snad na svoje zásady zapomínala i v jiných situacích než jen s ním. Ale to se pletl.

„A nedívejte se tak na mě,“ dodal. „Dotkl jsem se vás snad?“

„Nedotkl, já jen...“

„Tu máte.“ S díky pokývnul číšníkovi, který obcházel s podnosem plným skleniček aperitivu, a podal jednu i mně. „Ostatně musím říct, že mě celkem udivuje, že se do Deep Cove nenastěhujete vy. Jak pak budete moci Aven ve dne v noci strážit?“

Varovně jsem ho sjela pohledem. „Já ji nestrážím, jsem jí jen ráda k dispozici, když je potřeba něco řešit.“

„Chápu. Hezky v klidu, flexibilně a spontánně.“

Už jsem nestačila nic odseknout, protože jsem zpozorovala, že se k nám blíží Barbara Cameronová a Matt Navarro. Srdečně jsme se s režisérkou z *Arody* a výkonným producentem přivítali. Zvlášť Matt Navarro se sice kvůli svým rozhodnutím nejdřív moc nevyznamenal, ale vážila jsem si toho, že s ním, Barbarou a vůbec celým štábem můžu spolupracovat. V minulosti už jsem se musela srovnat i s mnohem náročnějším pracovním prostředím. Aven se na place cítila dobře, v rámci možností tam respektovali její potřeby a všichni herci spolu skvěle vycházeli. Už teď bylo vidět, jak se všichni na nadcházející natáčení těší. Přesto ale Barbara Cameronová ztlumila hlas, jen co Rubena Beltona pozdravila.

Nechtěla jsem špiclovat, ale naslouchat cizí konverzaci, zatímco se sama s někým bavím, byla schopnost, v níž jsem se postupem

času stala mistrem. Už několikrát se mi to dost hodilo, byla jsem tak nablízku, když mě Aven potřebovala, ale zase jsem jí nemusela stát za zadkem jako chůva a odposlouchávat všechno, o čem se baví. V tuhle chvíli jsem si ale přála, abych dokázala nevnímat, jak si Barbara Cameronová vzala Rubena Beltona stranou a se starostlivým podtónem v hlase se ptala, jak se mu vede, zatímco mi Matt Navarro s velkým nadšením vykládal, že *Infinity Falling* zatím dosahuje naprosto skvělých čísel a že mají s dalšími díly velké plány.

„Všem nám hrozně chybí, Rubene.“

O kom se baví? Proč mě to vůbec zajímalo? Rychle jsem mrkla jeho směrem.

„Jak to váš táta zvládá?“

„Dobře.“ Jeho úsměv působil napjatě. „Ale jak se říká, život jde dál, ne?“

Jakmile si mého pohledu všiml, spěšně jsem se odvrátila a horlivě přikyvovala, zatímco mi Matt Navarro líčil, že ještě čekají na povolení k natáčení venkovních scén v New Yorku a Evropě.

Když se pak Matt a Barbara konečně dali do řeči s někým jiným a nechali nás o samotě, vrhla jsem na Rubena Beltona rychlý pohled. Okamžitě si toho všiml.

„Copak?“ zavrčel.

„Nic, pro Krista,“ zasyčela jsem na oplátku.

Opovržlivě si mě změřil. „Velice bych uvítal, kdybyste neodposlouchávala moje soukromé rozhovory.“

Neodposlouchávala? Tak zajímavý zase nebyl, ale stejně jsem neodolala a začala se bránit. „Tak byste je taky možná měl skutečně vést v *soukromí*.“

V tmavých očích se mu zase objevila ta tichá bolest, takže se mi to předtím asi vážně nezdálo. „Věřte, že by mi to taky bylo milejší.“ A rázem jsem se zase cítila mizerně. Měl pravdu, udělala jsem to znovu. Míchala jsem se do cizích věcí. Nesmím se jimi

tak zaobírat. „Ale pokud potřebujete ukojit svou zvědavost, tak se Barbara Cameronová vyptávala na moji zesnulou matku. Včera měla totiž výročí úmrtí.“

Řekl to tak zahořklým tónem, až jsem se otrásla. Ačkoliv jsem nechtěla, vzedmula se ve mně vlna soucitu, když jsem si všimla jeho přiškrceného hlasu. Do hajzlu, tady vůbec nic nešlo podle plánu. Proč se na uvítacím eventu bavíme o jeho soukromém životě? A proč mi to zároveň přišlo lepší než nucené a distancované rozhovory o pracovních záležitostech?

Vždyť se mě to nijak netýká. Ale jo, vlastně. Zaslechla jsem o tom. Náhlé úmrtí Niny Beltonové, která byla přímo proslulá svými sloupky v *Times Magazine*, naší branží docela otrásla. Sice jsem ji neznala osobně, ale vždycky mi její moudrá slova imponovala. Možná proto jsem si vůbec nespojila, že šlo vlastně o matku Rubena Beltona. No, v některých případech padá jablko hodně daleko od stromu.

„To je mi líto, Rubene,“ řekla jsem a myslela to vážně. Sice byl k nesnesení, ale takovou věc bych nikomu nepřála. Dokonce ani jemu.

Zavrtal se do mě pohledem, tak nedůvěřivě, že bych nejradši obrátila oči v sloup. „Myslel jsem, že jsme od toho upustili.“

„Od čeho?“

„Od čeho asi, Holly.“

Fuck. Vážně jsem mu před chvílí...? „Pardon,“ vypadlo ze mě. „Teda omlouvám se. Fakt bychom neměli...“

„Prosím tebe, vždyť je to úplně směšné.“ Nechápu, jak jsem dokázala opětovat jeho pohled, když tohle říkal. „Copak spolu bez těch stupidních formalit nedokážeme rozumně vycházet?“

To bylo zrádné. Nebo jsem byla jediná, kdo si až moc dobře pamatoval, co se stalo posledně?

Měřil si mě pohledem, až se mi začal svírat žaludek. Možná to pro něj vážně nic nebylo. Pro mě tedy taky ne, ale... na to, že pro

mě ten exces absolutně nic neznamenal, jsem na něj na svůj vkus myslela až moc často, na dotek jeho rtů.

Měla jsem nutkání se otrást, abych se té vzpomínky zbavila, ale ovládla jsem se. Místo toho jsem rozhodně vypjala ramena a vystrčila bradu. „Víš přece, že...“

„Že to, co se stalo v New Yorku, už se nikdy nesmí opakovat,“ doplnil mě ledovým tónem. „V čemž jsem s tebou byl úplně zajedno, jestli si vzpomínáš.“

„To si vsutku moc dobře vzpomínám.“ Prudce jsem polkla. „Ale ráda slyším, že jsme pořád stejného názoru. Takže...“ Narovнала jsem se a napřáhla k němu ruku, což působilo trochu stupidně. Chvilí na ruku hleděl, než ji uchopil. „Holly.“

Jeho tlumený smích mi pronikl až do morku kostí. *Nepovídej.* Určitě si něco takového pomyslel. Ale místo toho opáčil: „Ruben.“ Tak hrozně nonšalantně, až mi cuklo v podbřišku, a vrhl na mě takový pohled, až se mi podlomila kolena. „Ale už se přece známe.“

Hm, a jak.

Stáhla jsem ruku tak rychle, až se zarazil, a zkrřížila ruce na hrudi. „Ale myslela jsem to vážně. Ohledně tvojí matky. Fakt jsem nechtěla působit necitlivě.“

Dával si s odpovědí načas, což mě notně znervóznilo. „To jsi nepůsobila,“ řekl nakonec. „Ale děkuju, to je od tebe milé. Ještě milejší by ale bylo, kdybys na mě mohla přestat takhle koukat.“

Odfrkla jsem si. „A jak se na tebe jako koukám?“

„Co já vím.“ Loupl po mně očima. Pak vzdorovitě pokrčil rameny. „Tak... soucitně?“

Už jsem měla na jazyku nějakou ostrou námitku, ale pak jsem si ji odpustila. Ještě štěstí, protože v tu chvíli se ozval povědomý hlas.

„Belly, Lilly, no to je ale překvapení!“ přispěchal k nám Toni. „Stojíte proti sobě a hádáte se.“

„My se nehádáme,“ oponovala jsem.

„Tak určitě. Ale na tom nesejde, neviděli jste náhodou Sorell?“

„Před chvílí stála támhle s Milesem Welshem,“ ozval se Ruben stroze.

„Kdo by to byl řekl...“ prohlásil Toni se zasvěceným výrazem v obličeji, který prozrazoval, že jsem asi nebyla jediná, kdo si už během minulého natáčení kladl otázku, co mezi Sorell Vikingsovou a Milesem Welshem asi je. Ani bych se nedivila, kdyby tvořili pár i jinde než před kamerami v *Arodě*, ale nic mi do toho nebylo. „Jen za nimi rychle zaběhnu a pak si my tři přitukneme, co vy na to?“ navrhl Toni. „Do té doby se prosím zkuste neuškrtit, jo?“

Ruben se nevesele uchechtl, nejradši bych se k němu přidala. Ale radši jsem mlčela a on stočil pohled jinam.

„Takže, Holly,“ ozval se, jakmile Toni zase zmizel. Úplně mě dostávalo, jak moje jméno z úst Rubena Beltona zní. Teda z *Rubenových* úst... Sakra už. Díky tomu jeho přízvuku mi připadalo, že od něj všechno zní tak nějak vybraněji. „Proč ti říká Lilly?“

„Cože?“ O čem to mluvil? Chvíli jsem se soustředila jen na to, jak svými dlouhými prsty svírá skleničku.

„Jak ti řekl Toni,“ připomněl mi.

„Jo, aha.“ Polkla jsem. „Tohle. Jde o takový interní vtípek. Byli jsme kdysi na jednom pracovním obědě a jeden starý bílý chlápek si zaboha nemohl zapamatovat, jak se vlastně jmenuju.“

„A to jsi ho neopravila?“

Zasmála jsem se. „Opravila, Rubene. Několikrát. Ale můj příspěvek do diskuze asi prostě nebyl dost důležitý.“

Odmlčel se a sklopil na chvíli pohled k zemi. Pak jsem málem neuvěřila svým uším: „To mě mrzí.“

„Ježiš, nemusíš se...“ začala jsem, ale on mě nepustil ke slovu.

„A taky mě mrzí, jestli jsi měla pocit, že tě neberu vážně. Tak jsem to nikdy nemyslel.“

Co se tu dělo? Obrátila jsem pohled ke svojí skleničce, ale byla ještě pořád skoro plná. Nebyla jsem opilá a očividně se mi to ani nezdálo.

„Kdo jsi a co jsi udělal s Rubenem Beltonem?“ zeptala jsem se.

„Haha.“ No, super, teď se zase tváří jako kakabus. Fajn, tak se holt přemůžu a ocením jeho omluvu, i když jsem si nebyla úplně jistá, jestli ji myslel fakt vážně.

„Ale musíš uznat, že to... přišlo celkem nečekaně,“ poznamenala jsem.

„Já myslel, že jsme právě za vším udělali tlustou čáru, ne?“

„Fakt, jo?“

„No, jenže ty se na mě bohužel pořád koukáš spatra.“ Povzdychl si. „Škoda, škoda.“

„Já na tebe nekoukám spatra.“

„Tak fajn, Lilly.“

„Ježíši, nech si toho,“ vyjela jsem.

Tlumeně se zasmál a usrkl ze svojí skleničky. Panebože, jak mu ten úsměv slušel. Co se to se mnou děje?

„To už je lepší,“ prohlásil Toni, který se právě vracel. Podle všeho Sorell s Milesem našel a po cestě zpátky k nám ještě sebral nějakého cizího chlápka. Ten si s Rubenem potrásl rukou a hned se dali do hovoru, Toni mě ani nestihl představit. Stála jsem vedle, ani se neobtěžoval mi pokývnout na pozdrav. Obdobná situace, jakých jsem zažila už desítky. Že mě ignorují a vedou si svoji *chlapskou* konverzaci. Ale časy, kdy jsem se nad tím rozčilovala jen v duchu, už pominuly.

Bez vyzvání jsem k tomu týpkovi napřáhla ruku, udiveně na mě koukl. „Holly Trianová,“ představila jsem se chladně. Změřil si mě, jako bych snad nebyla při smyslech. „A vy jste?“

Nevěřicně se uchechl. Nejspíš právě zvažoval, jestli mi má vůbec věnovat pozornost, nebo ne. Pak můj stisk ale s rozladěným výrazem opětoval.

„Holly, to je John Ambrose,“ ozval se Ruben stručně, zatímco jsme si potřásali rukou.

To jsem samozřejmě odušila. Věděla jsem, kdo je John Ambrose, i když jsem se s ním ještě nikdy nesetkala. Ostrýléný šéf labelu *Columbia Records*, který Hayese beztak uháněl a chtěl by s ním podepsat smlouvu, kdyby se zase třeba odhodlal vrátit k mikrofonu a dělat hudbu. Bylo mi ale divné, co vzhledem ke své pozici pohledává tady, na uvítacím eventu společnosti *Aroda*. Zároveň jsem si to ale dokázala domyslet: Networking, chce vidět a být viděn, tak to tady prostě fungovalo.

Pak mi ale jen s nezájmem pokývl a zase se odvrátil, ani se na mě pořádně nepodíval. „Vy máte ale pořádně ráznou asistentku,“ prohodil směrem k Rubenovi.

Ještě před pár lety by mnou taková poznámka otrásla. Bohužel už jsem po těch letech strávených v Hollywoodu s podobným ponižováním počítala vždycky, když mě představili nějakému muži nad čtyřicet. Než stačil Ruben vůbec otevřít pusu, už se ozval můj hlas.

„Možná byste si měl taky nějakou pořídit, aby vás propříště zpravila o tom, kdo se zúčastní akcí, na které jste zván, pane. Někdy dokonce posílají i briefing s medailonky těch nejvýznamnějších osob, to by stálo za zvážení, co říkáte?“

„Holly,“ zamumlal Ruben chláholivě.

„Ano, Rubene?“ obrátila jsem k němu pohled. „Chceš něco dodat?“

Nic neřekl, ale vrhl na mě varovný pohled. Tak tolik k jeho výroku, že jsme za vším udělali tlustou čáru. Ať mi vleze na záda. Neměl ani ponětí, jak se v takové situaci cítím. Jeho znali konci konců všichni.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nekonečný pád: Náhlá proměna.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.